

Sygn. akt III KK 100/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **P. P.**,

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 4 kwietnia 2022 r. kasacji Prokuratora Generalnego na niekorzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt II K (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania;

2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od dnia 24 grudnia 2020 roku do dnia 26 marca 2021 roku w K. znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą K. M. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których znieważał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, opluwał ją oraz groził jej pozbawieniem życia oraz zniszczeniem mienia poprzez spalenie jej oraz zajmowanego przez nią mieszkania, odgrażał się wyrządzeniem sobie krzywdy, ścisnął ją za przedramię, odpychał ją, zaś w dniu 26 marca 2021 roku podczas awantury chwycił pokrzywdzoną za włosy, cisnął ją za nie, po czym uderzył pięścią w plecy oraz zadawał jej uderzenie kolaniem w plecy, czym naruszył jej nietykalność cielesną, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
2. w dniu 26 marca 2021 roku w K. naruszył nietykalność cielesną A. M. poprzez uderzenie jej ręką w tył głowy, tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k..

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2021 roku, sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K.:

- I. oskarżonego P. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin miesięcznie;
- II. na podstawie art. 46 § 1 k.k., w związku ze skazaniem za czyn z pkt I wyroku, orzekł wobec oskarżonego P.P. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. M. kwoty 1.000 złotych;
- III. oskarżonego P. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2. aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. i za to

na podstawie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin miesięcznie;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k.. w związku ze skazaniem za czyn z pkt III wyroku, orzekł wobec oskarżonego P. P. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. M. kwoty 300 złotych;

V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 3 k.k. połączył jednostkowe kary ograniczenia wolności wymierzone w pkt I i III wyroku i orzekł wobec oskarżonego P. P. karę łączną 1 (jednego) roku ograniczenia wolności;

VI. na podstawie art. 86 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego P. P. do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

VII. na podstawie art. 86 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 6b k.k. zobowiązał oskarżonego P. P. do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno - edukacyjnych;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu P. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia od 26 marca 2021 roku. godz. 21.30 do dnia 28 marca 2021 roku godz.13.52;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 819.12 zł tytułem kosztów sądowych, w tym 180 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 30 listopada 2021 roku;

Kasację od tego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności, na niekorzyść skazanego P. P. wniósł Prokurator Generalny.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 86 § 3 k.k., polegające na połączeniu wymierzonych wobec oskarżonego P. P. kar ograniczenia wolności i orzeczeniu kary łącznej w

wymiarze roku ograniczenia wolności, bez określenia na nowo sposobu wykonywania tej kary, co skutkuje niemożnością jej wykonania. W związku z tym zarzutem wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna i jako taka podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 86 § 3 k.k. wymierzając karę łączną ograniczenia wolności, Sąd określa na nowo obowiązki lub wymiar potrącenia, o których mowa w art. 34 § 1a k.k., a także może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 2-7a k.k., jak również orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. Oznacza to, że sąd orzekający karę łączną ograniczenia wolności, z jednej strony nie jest związany rozstrzygnięciami, które zawarte były w rozstrzygnięciach jednostkowych określających formę kary ograniczenia wolności, a z drugiej strony obowiązany jest wskazać w jakiej formie kara łączna ograniczenia wolności ma być wykonywana. W przypadku natomiast orzeczenia jej wykonywania w formie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, sąd winien na nowo określić również wymiar godzin, w jakim kara łączna ograniczenia wolności w stosunku miesięcznym winna być przez skazanego wykonywana.

W niniejszej sprawie nie ulega natomiast wątpliwości, że sąd określając, zgodnie z art. 86 § 1 k.k., wymiar łącznej kary ograniczenia wolności, zaniechał następnie dokonania czynności, o których mowa w art. 86 § 3 k.k., tj. nie wskazał na czym ta kara miała polegać.

Rażące uchybienie normie zawartej w art. 86 § 3 k.k. miało istotny wpływ na treść wyroku, albowiem brak obligatoryjnego rozstrzygnięcia o sposobie wykonywania kary, czyni orzeczoną karę łączną ograniczenia wolności niewykonalną. Konieczność wyeliminowania tego uchybienia skutkuje zatem uznaniem zasadności wniosku zawartego w kasacji o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności i przekazanie sprawy – w tym przedmiocie - do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.. Popełnione przez Sąd uchybienie nie może być bowiem konwalidowane w postępowaniu wykonawczym, np. przy zastosowaniu art. 13 § 1 k.k.w. (tak np. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2017 roku, sygn. IV KK 33916, Lex nr

2248738).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 638 k.p.k.